

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

AMANDA CINELLI

Laikytis duoto pažado

2022 sausis–balandis

Knygute.lt

Amanda Cinelli

**LAIKYTIS
DUOTO PAŽADO**

Romanas

Amanda Cinelli, *The Vows He Must Keep*, 2020

© Amanda Cinelli, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0762-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Valerijus Markesis pabudo nuo savo paties širdies daužymosi; julsės užfiksavo supančią akliną tamsą ir odą išpylusį šaltą prakaitą. Tai buvo ne pirmas kartas per šį pusmetį, kada jis pabudo apimtas panikos. Gydytojas pavadino jo būklę potrauminiu stresu ir, kaip galybė kitų, išsakė užuojautą. Jam nereikia jų nelemtos užuojautos.

Sukandęs dantis, vyras pamėgino išsklaidyti praėjusį vakarą išmaukto butelio viskio paliktas ūkanas ir priminė sau, kodėl pastaruoju metu buvo visiškai atsisakęs alkoholio. Galutinai atsitokėjęs, pamėgino sėstis ir suvokė du dalykus.

Pirma, sprendžiant iš tylaus krenkštelėjimo netoliese, kambaryje jis buvo ne vienas. Antra, jis negalėjo pajudinti viršutinės kūno dalies, nes gulėjo pririštas prie savo paties lovos.

Visas užsilikęs alkoholio poveikis kaipmat išgaravo. Kambaryje buvo tamsu, bet jis vargais negalais įžiūrėjo prabangios savo jachtos kajutės apybraižas. Abu riešai abipus galvos buvo pririšti prie įmantriai išraižyto lovos galvūgalio

iš pojūčio švelniu audiniu. Valerijus patampė raiščius, bandydamas jų stiprumą, ir nugara it žaibas nuvinguriavo juoda panika, po kurios iškart plykstelėjo įsiūtis.

Verčiau mirs, negu leis tam vėl pasikartoti.

- Gerai, kad pabudai, - iš šešėlių atsklido moteriškas balsas. - Kaip tik svarsčiau, ar nevertėtų apipilti tavęs vandeniu.

Moters balsas akimirksniu nutildė jo niurzgėjimą, o protas tuo metu iš paskutiniųjų stengėsi atskirti praeityje patirtą pavojų nuo dabartinio. Prisiminęs neseniai išmoktą meditavimo būdą, vyras giliai įkvėpė, malšindamas adrenalino antplūdį ir stengdamasis paaštrinti protą. Moters balsas atrodė pažįstamas, bet tik tiek; tegalėjo pasakyti, kad ji kalba britiškai, aukštuomenės tarsena ir mirtinai ramiai. Nepanašu į netašytus nusikaltėlius iš jo praeities, bet ką gali žinoti.

- Kas, po velniais, čia dedasi? - niūriai paklausė jis. - Pasirodyk, kas esi.

Medinėmis grindimis atkaušėjo kulniukai, blausioje šviesoje, sklindančioje nuo užuolaida uždengto lango, išryškėjo moteriška figūra. Kaip moteris, buvo aukšta, ir tokių ryškių linijų, kad jo nugara iškart nubėgo šurpas. Pa-

pilvę sutraukė netikėtai užklupęs geismas. Sulaukęs trisdešimt trejų manė seniai išaugęs iš to nepatogaus negebėjimo susitvardyti, paprastai būdingo geltonsnapiams, tačiau taip seniai nematė moters, kad, matyt, *bet kuri* dabar įpliekstų jo išbadėjusį libido. Net tokia, kuri galimai laiko jį įkaitu.

Keistas įvykių posūkis, žinant tai, kad paskutinė akistata su nelaisve kaip tik ir paskatino jį atsiskirti nuo visuomenės. Ar jo palaužtas protas nusprendė paieškoti jaudulio galimuose pavojuose?

Vyras vėl trūktelėjo riešus ir sušnypštė, kai slystantis audeklas skaudžiai nubraukė odą. Nuoga kūną pridengusi paklodė slystelėjo žemyn.

- Muistydamasis tik susižalosi.

- Tuomet nupjauk tuos prakeiktus pančius, - suurzgė Valerijus, stengdamasis balsu neatskleisti jaudulio. - Pinigų čia nelaikau, jei tau jų reikia.

Suskambo tylus juokas, šįkart arčiau.

- Markesi, atėjau ne tavęs apiplėšti. Po tokios nakties surišau tave baimindamasi dėl savo pačios saugumo.

- Savo saugumo?.. - jusdamas, kaip atminty-

je kažkas sukirba, vyras stengėsi suvokti jos žodžius.

Tas balsas jam buvo pažįstamas.

Švelnios rankos brūkštelėjo jo kūnu, jai taisant nuslydusią paklodę.

Iš vidaus kūnu nuvilnijo dar vienas kaitros banga užliejantis virpulys. Tai buvo taip seniai... o dabar jį apgaubė pažįstamas jos kvapas, sužadindamas galybę prisiminimų. Jis godžiai įtraukė jo į plaučius, jusdamas, kaip krūtinėn skverbiasi šiltas saldumo ir muskuso mišinys, tirpdydamas, regis, su visam viduje įstrigusį ledo gabalą.

Šalia lovos be perspėjimo įsižiebė neryškus šviestuvus; nuo staigaus auksinės šviesos plykstelėjimo vyras skausmingai susiraukė. Pamažėle jis įžiūrėjo moters veidą, ilgų juodų garbanų ir tobulos tamsios karamelės spalvos odos akvarelę. Atpažinimas smogė stipriai, jo akys prisimerkė, o nerimą staiga pakeitė greitas nevaldomo pykčio pliūpsnis.

- Dani.

- Tik draugams leidžiama mane taip vadinti, Markesi.

Daniela Avelar prisimerkė, prisitraukė kėdę arčiau lovos ir elegantiškai prisėdo, tarsi ruoš-

tųsi gerti popietės arbatėlę.

- Kai matėmės pastarąjį kartą, aiškiai parodai, kad tu man ne draugas.

Į paširdžius smogė kaltė, nors Valerijus ir stengėsi kurstyti įsiūtį. Užplūdo prisiminimai apie paskutinį jų pokalbį. Prieš pusę metų jam teko sakyti skaudžiausią kalbą gyvenime stovint prie verslo partnerio kapo. Jo geriausias bičiulis. Jos brolis dvynys.

Duartė Avelaras buvo nušautas jo akivaizdoje, kai juodu po įvykio Rio de Žaneire paėmė įkaitais ir dvi savaites, grasindami nudėti, laikė miesto lūšnynuose. Ši istorija papuolė į visų pasaulio žinių tarnybų naujienas. Ji garbستė kaip didvyrį, kad liko gyvas. Vienas Valerijus težinojo, kas nutiko iš tiesų.

Vyras išlaikė savitvardą per mišias už žuvusį draugą, kurios lietingą rytą buvo laikomos viename Anglijos kaime. Stengėsi sudėlioti žodžius, kuriais pagerbtų Duartės auką už išgelbėtą bičiulio gyvybę. Tačiau galiausiai jis neteko savitvardos ir, norėdamas ištrūkti nuo užjaučiamų žvilgsnių ir nepakenčiamo sielvarato, išlėkė iš bažnyčios taip, tarsi padus būtų laižiusios pragaro liepsnos.

Tačiau Dani pasileido jam pavymui, kūnu

užtvėrė automobilio, kuriame laukė jo vairuotojas, dureles. Daniela Avelar, mergina, kuri didžiavosi esanti viena geriausių viešųjų ryšių ir rinkodaros strategų versle ir kuri visuomet iš aukšto žvelgė į jį ir pašėlusį plevėsišką jo gyvenimo būdą. Ji, kuri niekada neprašė niekieno pagalbos, net brolio, maldavo Valerijų pasilikti. Laikė įsikibusi jam už rankos ir meldė pasakyti, kas iš tikrųjų nutiko Brazilijoje... leisti jai padėti jam.

Sukrapštęs paskutinius savitvardos likučius, jis tėškė jai, kad žinojimas nieko nepakeis ir Duarte nesugrąžins. O tada įsėdo į automobilį ir nuvažiavo, apsimesdamas, kad jos skruostais srūvančios ašaros nespaudžia jam širdies.

Gėda net ir dabar pažįstamu švininiu svoriu tebespaudė krūtinę kažkur ties saulės rezginiu.

Apšviestoje kajutėje Daniela užsimetė koją ant kojos, atkreipdama jo dėmesį į batelius plonyčiais aukštais kulniukais. Ji ne vienus metus dirbo „Velamar“ viešųjų ryšių strategė, tad jis buvo įpratęs matyti ją vilkinčią firminiais dryžuotais kelnių kostiumais ir tobulai išlygintomis palaidinėmis su kaspinu po kaklu. Tačiau šįkart kreminės spalvos palaidinukės apykaklė žiojėjo atvira, kaspiniai karojo suglam-

Žyti, tarsi kas būtų už jų sugriebę ir stipriai suspaudęs kumštyje.

Daniela atrodė pavargusi, nors stengėsi to neparodyti. Vis dėlto Valerijus matė tamsius šešėlius paakiuose, jos įsitempusias lūpas ir svarstė, ar tas pats sielvartas, kuris pavogė jo nerūpestingumą, atėmė ir jos nublizgintą įvaizdį ir eleganciją.

- Ar bent nutuoki, kiek laiko tavęs ieškojau?
- Ji sutiko jo žvilgsnį be baimės ar dvejonų - nieko ypatingo, įvertinus tai, kad jis nuogas tysojo pririštas prie lovos.

- Prisipažinsiu, kad pasirinkai ganėtinai kūrybišką, nors ir mažumėlę nejautrų būdą patraukti mano dėmesį, - atsainiai prakalbo vyras, vėl tikrindamas raiščių stiprumą ir jausdamas, kaip jie pamažėle slysta į vieną pusę. Mazgai buvo tvirti, bet nepakankamai. Galbūt ji paveldės dalį „Velamar“ - vienos prabangiausių vienietinių jachtų gamybos bendrovių pasaulyje, tačiau jūreivė iš jos nekokia.

Valerijus pasistengė nekreipti dėmesio į širdį, spurdančią nuo minties apie prekės ženklą, kurį sukūrė nuo nulio, apie darbą, kuris kadaise teikė jam gyvenimo prasmę ir pasididžiavimą.

- O ar nepagalvojai, kad galbūt nenoriu būti surastas?

- Numojai ranka į savo pareigą, Markesi.

- Mano bendrovė gerose rankose.

- *Mūsų* bendrovė puikiose rankose – įvertinus tai, kad pusę metų vadovavau jai viena.

Daniela atsilošė ir nužvelgė jį kaip karalienė nuo sosto, ir toks palyginimas nebūtų netikslius, žinant, kad gimtojoje Brazilijoje Avelarų šeima buvo laikoma kone karaliais.

- Tačiau tavo darbuotojai, regis, mano valdžios nepaiso. Jie tiesiog maldauja, kad grįžtų plevėsa jų direktorius ir jo liūdnei pagarsėję vakarėliai.

- Įspėju paskutinį kartą: atrišk mane, Daniela, ir nešdinkis po velnių iš mano jachtos.

- Tu nieko nepameni apie praėjusią naktį, ar ne? – moteris kilstelėjo antakį ir smalsiai jį nužvelgė. Jos veide žaidė blausi šypsenėlė.

Valerijus darsyk apsidairė po kajutę, skausmas galvoje paaštrėjo. Paskutinis dalykas, kurį atsiminė, buvo kaip jis gėdingai pratrūkęs brolio viloje Toskanoje iš ten išlėkė ir atsidarė pirmą po ranka pasitaikiusį butelį alkoholio. Gėrė vienas ir niūrojo automobilio užpakalinėje sėdynėje visą kelią iki jachtos, priešvartuotos

Genujoje.

Jis visą laiką žinojo, kad diena bus sunki, juk tiek laiko vengė artimųjų, tačiau manė pakankamai padirbėjęs su savimi, kad pajėgtų praleisti porą valandų jų draugijoje. Jis tikėjosi gailėsčio ir tūpčiojimo ant pirštų galiukų. Nebuvo pasiruošęs jų pykčiui ir teismui. Jie nežinojo, ką jam teko iškęsti... ką jis padarė. Jiems terūpėjo brangiausias Markesijų įvaizdis ir nerimą keliantys gandai, neva jis išsikraustė iš proto.

Įsiūčio priepuoliai jį apimdavo neprognozuojamai ir aptemdydavo protą, paskui Valerijus nedaug ką teprisimindavo. Jis buvo ganėtinai tikras, kad nešdindamasis tikrai sukūlė keletą brangiųjų brolio vazų.

Raukydamasis vyras pamėgino pasikelti aukščiau ir atsiremti į medinį galvūgalį, tačiau vos po poros colių kaukolėje tvinksintis skausmas privertė sustoti ir aštriai įtraukti oro. Ko buvo pripilta į tą viskį?

- Nesijudink taip greitai. Gydytojas suleido tau nestiprių raminamųjų.

- Tu mane *apsvaiginai*?

- Banderi susiimti su visa mano apsaugos komanda. Buvai kažkokiam transe. Mes nega-

lėjome... – mergina sunkiai nurijo seiles. – Buvai kaip nesavas.

Niurgzdamas Valerijus vėl timpltelėjo raiščius. Medinė sija viršum galvos maloniai sutreškėjo. Pirmąkart jos akyse šmėkštelėjo nerimas.

– Tai buvo vienintelis būdas, kurį sugalvojau, kaip priversti tave išklaudyti, – Daniela atsistojo, žvilgsnis neramiai lakstė į duris ir priešingą kajatės galą. – Neketinau imtis tokių priemonių... Negalvojau, kad tu tikrai toks nevaldomas, kaip sakė brolis.

– Kalbėjaisi su Rigo? – jo brolis – tas prakeiktas idiotas. Jis pažadėjo Valerijui, kad jei tas priims kvietimą, apie jo pasirodymą Toskanoje niekam neprasižioti. Kita vertus, Valerijus nepalanavo sukelti scenos. Jis ir vėl pateisino savo, kaip pašėlusio ir nenusipėjamo Markesijų brolio, vardą.

Vidurius degino gėda.

Daniela kostelėjo.

– Paklausk, aš buvau kantri. Daviau tau daugiau negu pakankamai laiko, žinant, kas įvyko, tačiau atėjo metas grįžti. Valdyba nepatenkinta mano, kaip einančios direktoriaus pareigas, sprendimais. Ketina parduoti mano

brolio dizaino projektus ir atsisakyti didelės dalies labdaros įsipareigojimų, ir aš vienintelė trukdau tai padaryti, – mergina suėmusi pirštais spustelėjo nosies nugarėlę ir giliai atsidošo. – Tai blogos naujienos. Ant nosies „Sirinetto“ pristatymas, ir aš visai neturiu laiko tokiems dalykams.

Jos žodžiai skambėjo Valerijaus galvoje, kurstydami pyktį ir negalėjimą patikėti. „Nettuno Design“ buvo Duartės kūdikis – „Velamar“ prekės ženklo atšaka, jūrų inžinerijos įmonė, kuri suprojektavo pirmąją megajachtą „Sirinetta“. Po jos jų kukli prabangių jachtų gamybos bendrovė prieš penkerius metus šovė tiesiai į aukštumas. Būtent tas postūmis padėjo jiems užmegzti ryšius su karališkųjų šeimų asmenimis ir valdžios atstovais visame pasaulyje ir susikrauti neįsivaizduojamus turtus.

– Todėl nusprendei mane pagrobtį ir tai papasakoti?

Vargiai tramdydama irzulį, mergina prisimerkė.

–

P
o